

teisi innimesi; agga se on mul ikka raske kuulda ja nähha olnud, kui teised külla nored mehhed naabri Jürrit alreaks piddawad ja pilkawad, et ta kehwam on, kui teised. Ärra te sinna sedda mitte, et sa wahhet pead, waid kutsu neid ka seie, siis on mo süddaa rahhul."

„Kulla laps!" kostis išsa, „ma mõistan kül, mis sa sellega tahhad üttelda, so süddaa on ehk temma külges? agga ušsu mind, mul ei olle ühtegi selle wästo, fest Jürri on kido-wåårt mees ja paljo ennam kui kõik need rikkad ja uhklejad. Nemmad on kül terra-wama waimuga hooplema ja kiitma; agga Jürri on ausam süddame polest. Kuidas ta tahhad, nenda se sündko."

Teisel päewal párrast lõunat tussid nüüd somest ja sarest nored ja wannad mehhed kõeko ja meie naber Jürri ka. Kui nüüd sõdub ja jodud sai, wahtisid külla nored mehhed terrawaiste Leno peale, kes kui wanna willund perrenaene kõik korrapárrast nenda toimetas, et igga mehhhe süddaa rõmo tundis ja temmaga rahhul olli ja mitto kõowat nõu wõt-

sid, Lenut ärra párrida. Jürrit ei teadnud kegi karta. Kui nüüd kõik sõnud ja Jonud said, et jo palged punnaseks lõid ja jutto kärra kaunis kärmeks läks, istus Jürri laua otsas akna al murre sees, süddaa mõtles Lena peale; agga kuida wois temma rikkaste seas sedda mõttelda, kes ennast igga wissi priiskel-dasid ja liicid. Kui teised kõik sõnud ollid ja nüüd veel õlle-kanno ümber istusid ja omma kõnnedega pilwist läbbi kāsid, näggi Jürri aknast, et Leno olli aeda läinud jahbutama, nenda lipas temma ka sallamahti senna, et paar sõnno Lenuga rákida. Leno olli ühhe lille murdnud ja tulli sellega Jürri wästo andis Jürri kätte ja ütles: Wõtta sedda tän-nase páewa mällestuseks, et sa meie maeas olled olnud, ja nenda lipas ta teise põesa tahha ja kaddus. Muud jutto ei olnud Neil; agga nende süddamed tundsid paljo! Jürri aštus jálle tuppa ja istus omma wanna paiga peale, fest kegi ei teadnud Jürrit, temma wae-suse párrast, tähhele panna.

Nüüd jodi veel ja kide ti tallitaja endise